

[Viggo Starcke.]

to gange kom den frie verden til hjælp og øvede en udslaggivende indsats i verdens og demokratiets historie, ikke af uegennyttige grunde alene, men også af uegennyttige. Det var Amerika, der på et kritisk tidspunkt kom Europa økonomisk til hjælp gennem den storslåede Marshallorganisation; det er Amerika, der bærer hovedbyrden indenfor Atlantpagten, og det er Amerika der på De Forenede Nationers vegne bærer hovedbyrderne og yder de største og blodigste ofre i Korea under den kommunistiske aggression der. Alt dette må indgyde både beundring, taknemlighed og tillid, og tillid er en vigtig ting, når det drejer sig om en overenskomst mellem en lille stat og en stor stat.

Lad dette blive indledningen til et godt og gnidningsløst samarbejde i begge parters interesse!

Den højtærede udenrigsminister talte om de lukkede grænser. Han omtalte det jerntæppe af mistænksomhed og mistillid, som deler verden. Jeg er enig med ham i formælselsen af dette, og jeg er enig med ham i, at nedbrydelsen af dette jerntæppe og disse grænser vil være af fundamental betydning. Men jeg vil minde ham om, at også vi har jerntæpper. Vi har vore toldmure, vi har restriktionerne. Vi har forbud, hvorved vi er med til at klippe forbindelsen med andre nationer over, og dette er efter vort skøn vigtigere og betydningsfuldere end det, at man ikke kan tale sammen over grænsen. Derfor vil jeg bede den højtærede udenrigsminister, som har udtalt ønske om at få fjernet disse jerntæpper, om indenfor regeringen at lægge sin indflydelse i vægtskålen, således at den liberalisering, som Danmark har forpligtet sig til overfor Marshallorganisationen, ikke saboteres, men føres ud i verden.

Det var med interesse, man påhørte den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, gennemgå de 10 punkter, som indeholder en mængde udmærkede ting, men jeg såvned et par ting mellem disse punkter. Der var ikke et eneste ord om frihandel og nedbrydelse af restriktioner og nedbrydelse af toldmure, der var ikke et eneste ord om menneskenes og nationernes adgang til råstoffer eller om hele det dermed sammenhængende jordproblem. I modsætning dertil vil jeg gerne lige fremsætte et par bemærkninger, som har sigte til Amerika.

Den 15. august 1941 mødtes Winston Churchill og præsident Roosevelt i Placenta Bay ved New Foundland og undertegnede The Atlantic Charter. Ifølge dette charters

4. punkt — og dette charter er senere blevet tiltrådt af Rusland — ønskede man — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„at fremme adgangen for alle folkeslag til verdens markeder og råmaterialer, uden forskel og på lige fod, så de alle kan nyde godt deraf“.

Der er i dette charter udkastet en tanke og givet et tilsagn af verdenspolitisk rækkevidde, og det er betydningsfuldt, at Amerika senere har fulgt denne tanke op gennem Marshallorganisationen, der forpligter medlemsstaterne til at nedbryde deres toldskranker og restriktionsafspærringer.

Jeg vil gerne minde om, at i Pariskonventionens artikel 4 hedder det:

„De kontraherende parter vil i gensidigt samarbejde fremme den størst mulige indbyrdes udveksling af varer og tjenesteydelser. Med henblik herpå vil de fortsætte de allerede indledte bestræbelser på så snart som muligt at nå frem til et indbyrdes flersidigt betalingssystem og samarbejde for at lempe deres respektive handels- og betalingsrestriktioner med henblik på så snart som muligt at afskaffe de restriktioner, der for tiden hindrer handelen og betalingerne.“

Jeg vil gerne minde om, at den daværende udenrigsminister Marshall den 5. juni 1947 udtalte følgende — et ganske kort citat —:

„Enhver regering, som er beredt til at medarbejde på en genrejsning, vil finde støtte fra Amerika. Men ingen regering, som vil spinde intriger for at hemme andre landes opgang, kan regne med vor hjælp.“

Rent bortset fra, hvilke overvejelser og tyste tanker disse ord kan give anledning til både hos den nuværende og den tidligere handelsminister, hvor de så befinder sig i verden, vil det være i Europas interesse, at denne politik bliver ført igennem.

Jeg minder om disse ting af flere grunde. Først fordi nogle af krigens vigtigste årsager ligger gemt i afspærringerne af handelsvejene og kampen om markederne og råstofferne. Dernæst fordi det nødig skulle være sådan, at det kunne siges, at de europæiske nationer ganske roligt indkasserer Marshallhjælpen uden at overholde de dermed følgende forpligtelser til at afvikle told og restriktioner. Dernæst fordi den økonomiske styrkelse af Europa, som restriktionernes afvikling vil medføre, er meget betydelig.

Jeg er nemlig ikke enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), som mente, at oprustning kunne skabe kommunisme. Jeg mener det omvendte: at det er